

32001L0040

2001 6 2

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

L 149/34

TARYBOS DIREKTYVA 2001/40/EB

2001 m. gegužės 28 d.

dėl abipusio sprendimų dėl trečiųjų šalių piliečių išsiuntimo pripažinimo

EUROPOS SAJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 63 straipsnio 3 dalį,

atsižvelgdama į Prancūzijos Respublikos iniciatyvą ⁽¹⁾,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ⁽²⁾,

kadangi:

- (1) Sutartis nustato, kad Taryba turi priimti priemones, susijusias su imigracijos politika, atvykimo ir apsigyvenimo sąlygų, taip pat nelegalios imigracijos ir nelegalaus gyvenimo klausimais.
- (2) 1999 m. spalio 15–16 d. Tamperėje Europos Vadovų Taryba dar kartą patvirtino savo pasiryžimą sukurti laisvės, saugumo ir teisingumo erdvę. Tuo tikslu bendra Europos prieglobsčio ir migracijos politika turėtų būti siekiama tiek sąžiningai elgtis su trečiųjų šalių piliečiais, tiek geriau valdyti migracijos srautus.
- (3) Būtinumas užtikrinti didesnę sprendimų dėl išsiuntimo vykdymo veiksmingumą ir didesnę bendradarbiavimą siejasi su sprendimų dėl išsiuntimo abipusiu pripažinimu.
- (4) Sprendimai dėl trečiųjų šalių piliečių išsiuntimo turi būti priimami laikantis pagrindinių teisių, kurias užtikrina 1950 m. lapkričio 4 d. Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencija, ypač jos 3 ir 8 straipsniai, ir 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvencija dėl pabėgėlių statuso, ir kurios kyla iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių principų.
- (5) Vadovaudamasi subsidiarumo principu, valstybės narės negali visiškai pasiekti siūlomos veiklos tikslo, t. y. valstybių narių bendradarbiavimo dėl trečiųjų šalių piliečių išsiuntimo, todėl dėl numatytos veiklos rezultato ši tikslą lengviau galėtų pasiekti Bendrija. Šia direktyva nesiekama daugiau negu reikia tam tikslui pasiekti.

(6) Pagal prie Europos Sąjungos sutarties ir Europos bendrijos steigimo sutarties pridedamo Protokolo dėl Jungtinės Karalystės ir Airijos pozicijos 3 straipsnį Jungtinė Karalystė 2000 m. spalio 18 d. laišku pranešė apie savo norą dalyvauti priimant ir taikant šią direktyvą.

(7) Pagal prie Europos Sąjungos sutarties ir Europos bendrijos steigimo sutarties pridedamo Protokolo dėl Danijos pozicijos 1 ir 2 straipsnius Danija nedalyvauja priimant šį teisės aktą ir dėl to jis nėra jai privalomas ir nėra jai taikomas. Kadangi šią direktyvą numatoma priimti remiantis Šengeno *acquis* pagal Europos bendrijos steigimo sutarties IV antraštinės dalies nuostatas, Danija per šešis mėnesius nuo tos dienos, kai Taryba priima šią direktyvą, nuspręs, ar ji šį sprendimą įtrauks į savo nacionalinės teisės aktus.

(8) Islandijos Respublikai ir Norvegijos Karalystei ši direktyva — tai Šengeno *acquis* plėtojimas, kaip numatyta 1999 m. gegužės 18 d. Europos Sąjungos Tarybos su šiomis dviem valstybėmis sudarytame susitarime. Remiantis tame susitarime nustatyta tvarka, teisės ir pareigos pagal šią direktyvą taip pat taikomos toms dviem valstybėms ir santykiuose tarp tų dviejų valstybių, ir santykiuose su Europos bendrijos valstybėmis narėmis, kurioms ši direktyva skirta,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

1. Nepažeidžiant išipareigojimų, kylančių iš 1990 m. birželio 19 d. Šengeno pasirašytos konvencijos, įgyvendinančios 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimą, toliau vadinamos „Šengeno konvencija“, 23 straipsnio ir dėl 96 straipsnio taikymo, šios direktyvos tikslas — sudaryti sąlygas, kad būtų pripažintas vienos valstybės narės, toliau vadinamos „sprendimą priimanči valstybė narė“, kompetentingos institucijos priimtas sprendimas dėl trečiošios šalies piliečio, esančio kitos valstybės narės, toliau vadinamos „sprendimą vykdanči valstybė narė“, teritorijoje, išsiuntimo.

2. Bet kuris pagal šio straipsnio 1 dalį priimtas sprendimas įgyvendinamas pagal sprendimą vykdančios valstybės narės taikytinus teisės aktus.

3. Ši direktyva netaikoma Sąjungos piliečių, pasinaudojusių judėjimo laisvės teise, šeimos nariams.

⁽¹⁾ OL C 243, 2000 8 24, p. 1.

⁽²⁾ Nuomonė pateikta 2001 m. kovo 13 d. (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).

2 straipsnis

Šioje direktyvoje:

- a) „trečiosios šalies pilietis“ – tai kiekvienas asmuo, kuris nėra jokios iš valstybių narių pilietis;
- b) „sprendimas dėl išsiuntimo“ – tai kiekvienas sprendimą priimančios valstybės narės kompetentingos administracinės institucijos priimtas sprendimas, kuriuo nutariama išsiųsti;
- c) „vykdymo priemonė“ – tai kiekviena priemonė, kurios imasi sprendimą vykdanči valstybė narė įgyvendindama sprendimą dėl išsiuntimo.

3 straipsnis

1. 1 straipsnyje nurodytas išsiuntimas taikomas šiais atvejais:

- a) kai sprendimas dėl trečiosios šalies piliečio išsiuntimo grindžiamas rimta ir esama grėsme viešajai tvarkai ar nacionaliniam saugumui ir apsaugai dėl to, kad:
 - sprendimą priimanči valstybė narė trečiosios šalies pilietį nuteisė už nusikaltimą, baudžiamą bent vienerių metų laisvės atėmimo bausme,
 - esama rimtų priežasčių tikėti, kad trečiosios šalies pilietis padarė sunkius baudžiamuosius nusikaltimus, arba esama svarių įrodymų, kad jis ketina tokius nusikaltimus daryti kurios nors valstybės narės teritorijoje.

Nepažeisdama Šengeno konvencijos 25 straipsnio 2 dalies, jei atitinkamas asmuo turi sprendimą vykdančios valstybės narės ar kitos valstybės narės išduotą leidimą gyventi, sprendimą vykdanči valstybė narė konsultuojasi su sprendimą priimančia valstybe nare ir valstybe, išdavusia tą leidimą. Sprendimas dėl išsiuntimo, priimtas pagal šį punktą, leidžia leidimą gyventi panaikinti, jei tam neprieštarauja leidimą išdavusios valstybės nacionaliniai teisės aktai;

- b) kai sprendimas dėl trečiosios šalies piliečio išsiuntimo priimamas jam pažeidus užsieniečių atvykimo į šalį ar apsigyvenimo šalyje taisykles.

Abiem a ir b punktuose nurodytais atvejais sprendimas dėl išsiuntimo neturi būti sprendimą priimančios valstybės narės panaikintas ar sustabdytas.

2. Valstybės narės šią direktyvą taiko tinkamai gerbdamos žmogaus teises ir pagrindines laisves.

3. Ši direktyva taikoma nepažeidžiant konvencijos, nustatančios valstybę, atsakingą už vienoje iš Europos Bendrijų valstybių narių pateiktų prieglobsčio prašymų nagrinėjimą, ir valstybių narių readmisijos susitarimų nuostatų.

4 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad atitinkamas trečiosios šalies pilietis pagal sprendimą vykdančios valstybės narės teisės aktus galėtų apskųsti bet kurią 1 straipsnio 2 dalyje nurodytą priemonę.

5 straipsnis

Asmens duomenų apsauga ir duomenų saugumas užtikrinami pagal 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ⁽¹⁾.

Nepažeidžiant Šengeno konvencijos 101 ir 102 straipsnių, asmens duomenų bylos pagal šią direktyvą naudojamos tik joje nustatytais tikslais.

6 straipsnis

Sprendimą priimančios valstybės narės ir sprendimą vykdančios valstybės narės valstybinės valdžios institucijos naudojasi visais tinkamais bendradarbiavimo ir informacijos keitimosi būdais šiai direktyvai įgyvendinti.

Sprendimą priimanči valstybė narė visomis įmanomomis skubos priemonėmis, prirėikus pagal atitinkamas SIRENĖ vadovo nuostatas, sprendimą vykdančiai valstybei narei teikia visus dokumentus, reikalingus patvirtinti, kad sprendimas gali būti vykdomas.

Sprendimą vykdanči valstybė narė pirmiausia išnagrinėja atitinkamo asmens padėtį siekdama užtikrinti, kad sprendimo dėl išsiuntimo vykdymas neprieštarautų nei atitinkamų tarptautinių dokumentų, nei taikytinos nacionalinės teisės normoms.

Įvykdžiusi išsiuntimą, sprendimą vykdanči valstybė narė informuoja sprendimą priimančią valstybę narę.

7 straipsnis

Valstybė narės kompensuoja viena kitai visas išlaidas, kurios gali atsirasti taikant šią direktyvą tais atvejais, kai išsiuntimas negali būti įvykdytas atitinkamo trečiosios šalies piliečio sąskaita.

Kad sudarytų sąlygas šiam straipsniui įgyvendinti, Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, iki 2002 m. gruodžio 2 d. patvirtina atitinkamus kriterijus ir praktinio pobūdžio priemones. Šie kriterijai ir praktinio pobūdžio priemonės taip pat taikomi Šengeno konvencijos 24 straipsniui įgyvendinti.

8 straipsnis

1. Valstybės narės iki 2002 m. gruodžio 2 d. priima įstatymus, kitus teisės aktus bei administracines nuostatas, būtinus, kad būtų laikomasi šios direktyvos. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

Valstybės narės, priimdamos šias priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų pagrindinių nacionalinių teisės aktų nuostatų tekstus.

⁽¹⁾ OL L 281, 1995 11 23, p. 31.

9 straipsnis

Ši direktyva įsigalioja jos paskelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* dieną.

10 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms pagal Europos bendrijos steigimo sutartį.

Priimta Briuselyje, 2001 m. gegužės 28 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

T. BODSTRÖM
